

Тогава неусетно ти ще растежъ двойно повече отъ менъ. Сградитѣ ти ще бждатъ грамадни и здрави. Героитѣ ти ще приличатъ на хора отъ тоя вѣкъ. И тогава азъ самъ ще влѣза въ твоитѣ книги.

— Боже мой, колко жертви! . . .

— Но... и това не е всичко. Има и друга по-голѣма опасность.

— Каква?

На вратата отново се почука.

— Кой моля?

— Милицията!

— Чувашъ ли? — тихо започна социалниятъ елементъ. — Тогава тя ще бжде вѣчно надъ главата ти. Съ нея ще бждатъ всички паразити и болести. Ти ще трѣбва да се простишъ съ спокойния животъ. Труденъ е пътятъ на истинския писателъ. Избирай до като не е късно!

Чукането се усили.

— Отворете моля, или. . .

Де Ла Рокъ бързо скри социалния елементъ въ единъ шкафъ и отвори вратата.

— Какво обичатъ господата?

— Извинете господине писателю, у Васъ ли е социалния елементъ?

— Тука бѣше, но си отиде.

Тѣ се извиниха и си отидоха. Едва Де Ла Рокъ се отпусна въ креслото да си отдѣхне и на вратата пакъ се почука.

— Света Богородице, нѣма ли да престаните да ме тревожите господа?

— О-о-о! Извинете господине писателю, азъ идвамъ да Ви зарадвамъ.